

12 hazai madár hangjának leírása

(Peterson-Mountfort-Hollom: Európa madarai c. könyve alapján)

Fácán: A kakas kettős kakatoló hangon szól, közben szárnyával is verdes.

Balkáni gerle: „Huhú-u” egyhangú bűgás.

Macskabagoly: Költés idején mély „hu-hu-hu”, de ezeket egy kis idő múlva reszketően hangzó „ú-ú-ú-ú” követi.

Búbosbanka: Tompa egyhangú „pu-pu-pu”, amely elég messzire elhangzik.

Nagy fakopáncs (Nagy tarkaharkály): Hangos, éles „tcsikk” vagy „tükk”; kúszás közben minden szökkenéskor hallatja. Tavasszal a hím és a tojó egyaránt dobol a visszhangzó száraz ágakon.

Fülemüle: Éneke gazdag, hangos és dallamos; a legkiválóbb minden madárének között. Jellemzőek az ismételt „hű-hű-hű-hű” bevezető hangok. Bokrok, fák ágain énekel, néha éjszaka is.

Feketerigó: Éneke dallamos és fuvolahangú, halk dallamtalan hangokkal fejezi be.

Szajkó (Mátyásmadár): Messze hangzó, érdes „skrék”-et hallat, amit magyar fül „Mátyás” kiáltásnak hall, innen a madár népies neve.

Sárgarigó (Aranymálinkó): Fűtülése fuvolahangú, dallamos „Flüareóió”.

Széncinege: Kora tavaszi csengő énekére számtalan magyar hangutánzó kifejezés van: „Kicsit-ér, kicsit-ér”, „nyitni-kék, nyitni-kék” stb.

Mezei pacsirta: Tiszta éneke dallamosan áradó, s nagyon kitartó. Rendszerint röptében, de néha a földön is énekel.

Citromsármány: Éneke gyors „ci-ci-ci-ci-ci-cűű”.